

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

ΕΝ ΡΕΒΕΝΙΚΙΟΙΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΕΥΡΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΥΤΟΦΑΥΜΑΤΟΥ ΡΓΟΥ ΕΙΚΟΝΟΣ
ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΦΑΥΜΑΤΑ ΕΝΕΡΓΗΘΕΝΤΑ
ΔΙ' ΑΥΤΗΣ ΥΜΝΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

«Αλαλα τὰ χεῖλη τῶν ἀρεβῶν τῶν μὴ
προσκυνούντων τὴν εἰκόνα Σου τὴν
σεπτὴν τὴν ἱστορηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ
Ἀποστόλου Λουκᾶ ἱερωτάτου τὴν
ὁδηγήτριαν». (Μεγάλυν. Μικροῦ Παρα-
κλητικῶ κανόνος).

ΤΥΠΟΙΣ
Μ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ & ΣΙΑΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
1928

Η ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

«Πρεσβεία θερμή καὶ τείχος ἀπροσμάχητον, ἐλέους πηγὴ τοῦ κόσμου καταφύγιον, ἐκτενῶς βοῶμέν Σοι. Θεοτόκε Δεσποινά πρόφθασον καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ἡ μόνη ταχέως προστατεύουσα» (Κάθισμα ἤχος β΄.)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Βιβλίον πραγματευόμενον περὶ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ναοῦ τῆς Παναγίας ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1908 ὑπὸ μο-
ναχοῦ τινος Ἀγιορείτου ὀνομαζομένου Χαράλαμπος.
Ἀντίτυπα ὅμως τοῦ μικροῦ καὶ πτωχοῦ τούτου βιβλια-
ρίου πολὺ σπανίως δύναται τις σήμερον τὰ εὑρεῖ. Ἐχο-
μεν δὲ παρατηρήσῃ οὐ πολλοί, ἐρχόμενοι διὰ τὰ προσ-
κυνήσουν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Παναγίας, ἐρωτοῦν ἂν ὑπάρ-
χῃ βιβλίον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον τὰ δυνήθουν τὰ γνωρίσουν
τὴν ἱστορίαν τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Θεοτόκου.
Τοῦτο ἤγαγεν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅπως, κατόπιν ἐγ-
κρίσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου ἡμῶν Μητροπολίτου Ἱε-
ρισσοῦ καὶ Ἀγίου Ὁρόντος κ. Σωκράτους, προβῶμεν εἰς
τὴν ἐκδοσιν βιβλίου κατὰ πολλὰ ἀνωτέρου τοῦ πρώτου
καὶ περιέχοντος, τὸ μὲν τὴν ἱστορίαν τῆς εἰκόνος τῆς
θαυματουργοῦ εἰκόνης, τὸ δὲ περιγραφὴν τῶν ἐκ τῶν
πολλῶν θαυμάτων τῶν μᾶλλον μεμαρτυρημένων, τὰ ὁ-
ποῖα διὰ τῆς εἰκόνης τῆς ταύτης ἐνήργησεν ἡ Θεοτόκος.

Τὴν ἐκδοσιν τοῦ βιβλίου ἀνεθέσαμεν εἰς τὸν Γραμμα-
τεῖα τῆς Ἐπιτροπῆς κ. Νικόλαον Μ. Ἡλία διδάσκαλον
ἀπόφοιτον τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς τῆς Ἀγίας Ἀναστα-
σίας. Ἐν πάρορτήματι δὲ προσεθέσαμεν εἰς τὸ βιβλίον
καὶ μίαν ὠδαίαν ἐρμηνείαν τῶν ὕμνων τῆς Θεοτόκου καὶ
τῶν ὀνομάτων, μὲ τὰ ὁποῖα οἱ ὕμνογράφοι τῆς Ἐκκλη-
σίας κοσμοῦν τὴν Παναγίαν, γενομένην (τὴν ἐρμηνείαν)
ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἱερισσοῦ καὶ
Ἀγίου Ὁρόντος κ. Σωκράτους.

Ἐν Μεγάλῃ Παναγίᾳ τῇ 8ῃ Ἰουλίου 1928

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΔΡΑΧΤΑΣ	Πρόεδρος
ΧΑΪΔΕΥΤΟΣ ΛΑΓΟΥΓΙΑΝΝΗΣ	Ἀντιπρόεδρος
ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΤΑΡΑΖΑΣ	Ταμίας
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Μ. ΗΛΙΑΣ	Γραμματεὺς
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΓΟΥΡΟΣ	
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΓΓΙΖΗΣ	Μέλη
ΠΑΝΤΑΖΗΣ ΠΑΤΟΥΜΑΣ	

Ο ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

ΡΕΒΕΝΙΚΙΩΝ

Εἰς τὴν Χαλκιδικὴν Χερσόνησον ἔχει πολλὴ μακρὰν ἀπὸ τῆς παραλίας τοῦ κόλπου τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἡ Σιγγιτικὸς εὐρίσκεται ἡ κωμόπολις Ρεβενίκια ἡ Μεγάλῃ Παναγία. Τὸ ὄνομα Μεγάλῃ Παναγία ἐδόθη εἰς τὴν κωμόπολιν αὐτὴν ἐσχάτως λόγῳ τοῦ ὀνόματός Ναοῦ τῆς Παναγίας, ὃ ὁποῖος ὑπάρχει εἰς αὐτήν.

Ὁ Ἱερὸς αὐτὸς Ναὸς εὐρίσκεται ἀνατολικῶς τῆς κωμοπόλεως εἰς ἀπόστασιν ἀπ' αὐτῆς περὶ τὰ 20' τῆς ὥρας καὶ εἰς θέσιν θαυμασίαν μεταξὺ δάσους ἐκ διαφόρων δένδρων. Ἀπὸ ἀπόψεως τέχνης δὲν εἶναι τόσον σπουδαῖος ὁ Ναὸς οὗτος. Εἶναι ἐκτισμένος μὲ τὸν συνήθη ρυθμὸν βασιλικῆς, τὰ παράθυρά του εἶναι μικρά καὶ δὲν εἰσέρχεται συνεπῶς εἰς τὸν Ναὸν ὅσον χρειάζεται φῶς. Δὲν εἶναι δὲ καὶ πολλὸ μεγάλος. Τὸ μῆκος του μόλις φθάνει τὰ 20 μέτρα, καὶ τὸ πλάτος τὰ 12, ἐξαιρουμένου τοῦ ἐντελῶς ἀτέχνου Νάρθηκος, ὃ ὁποῖος εἶναι ἰδιαίτερος ἐκτισμένος, χαμηλότερος τοῦ κυρίως Ναοῦ καὶ καταλαμβάων ἑλὴν τὴν δυτικὴν αὐτοῦ πλευρὰν καὶ πλεον τοῦ ἡμίσεος τῆς Νοτίας. Ἄς μὴ παραλείψωμεν δὲ ἐνταῦθα νὰ εἰπῶμεν ὅτι εἰς τὴν πλευρὰν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ Νάρθηκος καὶ παρὰ τὸν τοῖχον τοῦ κυρίως Ναοῦ, ὑπάρχει μικρὸν φρέαρ ἀπὸ τοῦ ὁποῖου οἱ προσκυνηταὶ δι' ὑπάρχοντος ἐκεῖ μικροῦ ἀντλήματος ἀντλοῦν νερόν, ἁγίασμα.

Ὁ Ναὸς οὗτος, παρὰ τὰς ἄλλας ἐλλείψεις του, ἔχει θαυμάσιον τέμπλον. Δυνάμεθα νὰ εἰπῶμεν ὅτι τοῦτο εἶναι καμψοτέχνημα ξυλογλυπτικῆς τέχνης. Κατεσκευάσθη ἀντὶ

ἐπτακοσίων (700) λιρών Τουρκίας ἀπὸ δύο τεχνίτας ἐκ Βουλγαρίας. Ἐχρειάσθη δὲ διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ μίαν ὑλόκληρος ἐπταετία.

Ἀλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καθιστᾷ τὸν Ἱερὸν τοῦτον Ναὺν ὀνομαστὸν καὶ προσελκύει πλῆθος πολλὸ προσκυνητῶν καθ' ἑκαστὸν ἔτος εἶναι ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, ἡ ὁποία φυλάσσεται ἐν αὐτῷ. Εἶναι ἡ εἰκὼν, διὰ τῆς ὁποίας, ὡς θέλομεν ἴδῃ κατωτέρω, ἡ Παναγία Μήτηρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔχει κάμην πολλὰ θαύματα ἐπὶ δεινοπαθούντων ὅχι μόνον Χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ ἀλλοθρήσκων. Εὐρίσκεται δὲ ἡ εἰκὼν αὕτη εἰς τὴν συνήθη θέαν τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας ἀριστερὰ τῆς ὁραίας πύλης. Ἐμπροσθεν τῆς εἰκόνης καίουσι δώδεκα κανδήλαι. Ὡς πρὸς τὸ μέγεθος δὲν εἶναι μεγάλη, εἶναι ὅμως ἐπιχρυσωμένη καὶ καταστολισμένη μὲ φλωρία καὶ ἐγκόλπια καὶ σταυροὺς, δῶρα διαφόρων προσκυνητῶν. Προσκυνηταὶ ἔρχονται ὅχι μόνον ἐξ ὅλης τῆς Χαλκιδικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν περιχώρων Λαγκαδᾶ, Νιγρίτης, Σωχοῦ. Ἐρχονται δὲ οὗτοι ἰδίως κατὰ τὴν πανηγύριν τοῦ Ναοῦ, ἣτις γίνεται κατ' ἔτος τὴν 15ην Αὐγούστου ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, φέροντες καὶ δῶρα διὰ τὸν Ναὸν, τὰ ταξίματά των (ζῆα, ροῦχα, λαμπάδας, κανδήλας...), διότι ἔταξαν καὶ ἡ Παναγία τοὺς ἔσωσεν ἀπὸ κινδύνου, ἀπὸ ἀσθενείαν.

Πλὴν τῆς ἡμέρας τῆς πανηγύρεως καὶ καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἰδίᾳ τὸ καλοκαίρι ἔρχονται πολλοὶ Χριστιανοὶ διὰ νὰ προσκυνήσουν τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου καὶ διὰ νὰ λειτουργήσουν εἰς τὸν Ναὸν αὐτῆς. Τινὲς καὶ παραμένουν ἐκεῖ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας συνήθως ἐπὶ τεσσαράκοντα καὶ λειτουργοῦν κατ' ἐπανάληψιν ἐπικαλοῦμενοι τὸ ἔλεος τῆς Θεοτόκου ἐπὶ τοὺς ἀσθενεῖς των, τοὺς ὁποίους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχουν μαζί των, ζητούντες παρ' αὐτῆς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὰ κατατρώχοντα αὐτοὺς δεινά. Ἡ διαμονὴ των ἄλλως τε ἐκεῖ εἶναι πολὺ εὐχάριστος. Ἡ τοποθεσία εἶναι μαγευτικὴ, τὸ κλίμα ὥρατον, τὰ νερὰ κρύα, ἡ θέα λαμπρά, καὶ ὁ ξενὼν ὑπὸ τὴν ὁποῖον στεγάζονται θαυμάσιος.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ξενῶνος τοῦτου ἀρχίσασα τὸ 1918 ἐπερατώθη κατὰ Μάιον τοῦ 1924. Δωματῖα ἔχει πέντε. Πρὶν ἢ οἰκοδομηθῇ ὁ ξενὼν οἱ προσκυνηταὶ διέμενον εἰς τὸ ἐκ πέντε ἐπίσης ἰσογείων δωματίων ἀνατολικῶς αὐτοῦ καὶ βορρῆως τοῦ Ναοῦ παλαιὸν οἶκημα, ὅπου σήμερον παραμένουν ἡ καλογραία καὶ ὁ κανδηλάπτης τοῦ Ναοῦ. ἀτὰ τὴν πανηγύριν καὶ δασάκις ἄλλοτε συνέρχονται πολλοὶ προσκυνηταὶ καὶ δὲν μένει χῶρος τοῦ ξενῶνος δι' ἑλοὺς τότε χρησιμοποιοῦνται καὶ τὰ δωματῖα τοῦ ὡς ἄνω παλαιοῦ οἴκηματος. Νοτιοδυτικῶς τοῦ ξενῶνος καὶ εἰς ἀρκετὴν ἀπὸ τοῦ Ναοῦ δυτικῶς ἀπόστασιν ὑπάρχει καὶ ἕτερον οἶκημα παλαιὸν καὶ χαμηλόν, τὸ ὁποῖον μὴ ἐκλήρουσιν σήμερον κανένα σχεδὸν προορισμένον, καταλαμβάνει ἀδίκως χῶρον πολὺτιμον. Τὸ οἶκημα τοῦτο καθὼς καὶ τὸ ἄλλο τὸ παλαιὸν ἐκτίσθησαν ὀλίγον μετὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ. Πρὸ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ναοῦ δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἐκεῖ, ἐλέγετο δὲ ἡ θέσις ἐκεῖνη «Ἁγιος Κωνσταντῖνος». Ἦτο δάσος τότε ἐκεῖ ἐκ δρυῶν καὶ πελωρίων καστανεῶν, ἐξ ὧν τινες ὑπάρχουν μέρι σήμερον. Ὁ δὲ Ναὸς ἐκτίσθη κατὰ τὸ ἔτος 1863. ἀφοῦ πρῶτον εὐρέθη εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς Θεοτόκου.

Ἡ εὑρεσις τῆς εἰκόνης

Ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς Παναγίας Ρεβενικῶν εὐρέθη εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐκτίσθη κατόπιν ὁ Ναὸς κατὰ τρόπον θαυμαστὸν, ὡς ἐξῆς:

Εἰς ἀπόστασιν ἕως 10' τῆς ὥρας Νοτίως τοῦ Ναοῦ ὑπάρχει ἡ θέσις «Κάμπος» ὅπου οἱ Ρεβενικιώται ἔχουν ἀμπέλια καὶ πολλὰ χωράφια. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔχουν ἐκεῖ ἓν χωράφιον καὶ οἱ ἀδελφοὶ Κω(σ)άκης. Τὸ χωράφιον τοῦτο καθ' ὃν χρόνον εὐρέθη ἡ εἰκὼν ἀνῆκεν εἰς γραίαν τινα χήραν ἄσημον μὲν, ἀλλὰ πολὺ εὐλαβῆ καὶ σεφ. βουμένην. Ὀνομάζετο αὕτη Γερακίνα Στάμου. Ἐργαζομένην.

νη τὴν ἡμέραν εἰς τὸ χωράφιόν της ἡ γραῖα αὕτη διέμενεν ἐκεῖ καὶ τὴν νύκτα, κοιμωμένη ἐντὸς τῆς μικρᾶς καλύβης της, ἣν εἶχεν ἐκεῖ.

Μίαν νύκτα τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1860 ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον της μία γυνὴ ἄγνωστος ὕψους ἀναστήματος καὶ μυροφορεμένη, ἡ ὁποία διέταξε τὴν γραῖαν νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Ἡ γραῖα ἠκολούθησεν αὐτὴν διευθυνθεῖσαν πρὸς βορρᾶν. Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸν «Ἅγιον Κωνσταντῖνον» εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου εἶναι ὁ Ναὸς ἐστάθη ἡ ἄγνωστος γυνή. Ἐστάθη δὲ ὀλίγον βορειότερον μιᾶς μικρᾶς καὶ ἐγκαταλειμμένης πηγῆς, ἀφ' ἧς ἀνέβρυν ὀλίγον ὕδωρ. Φυσικὰ ἐστάθη καὶ ἡ γραῖα. Τότε ἡ ἄγνωστος γυνὴ λέγει εἰς αὐτὴν ὅτι ὑπὸ τὸ ἔδαφος εἰς τὸ ὁποῖον ἐσκέκοντο ὑπῆρχε εἰκὼν τῆς Παναγίας· καὶ ὅτι οἱ συγχωριανοὶ της ὤφειλον νὰ σκάψουν, νὰ εὑρουν τὴν εἰκόνα καὶ νὰ κτίσουν ἐκεῖ Ναὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς Παναγίας. Ἀμέσως δὲ μετὰ τοῦτο ἐντὸς τῆς καλύβης της ἐξύπνησεν ἔντρομος ἡ γραῖα, ὕπνος πλέον δὲν τὴν κατέλαβεν ἕως τὸ πρωῒ, καθ' ὅλην δὲ τὴν ἡμέραν σκεπτομένη τὸ ὄνειρον, δὲν εἶπεν εἰς κανένα τίποτε.

Τὴν ἄλλην νύκτα πάλιν ἐφάνη ἡ ἰδία γυνὴ καὶ ἐπιτακτικώτερον διέταξε τὴν γραῖαν νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς συγχωριανούς της ὅ,τι παρ' αὐτῆς ἤκουσεν. Ἡ γραῖα τότε, μόλις ἐξημέρωσεν, ἦλθεν εἰς τὸ μικρὸν τότε χωρίον της καὶ διηγήθη εἰς τοὺς προὔχοντας Ἀστέριον Δράμαλην, Ἰωάννην Ζαφειρούδην, Δημήτριον Στρίκον, Γεώργιον Χαριστόν, Γιαννάκη Τσαντίρη καὶ Δημήτριον Κασσανδρινὸν τί εἰς δύο νύκτας κατ' ὄναρ εἶδε καὶ προσέτρεπεν αὐτοὺς νὰ ὑπάγουν καὶ νὰ σκάψουν εἰς τὸν «Ἅγιον Κωνσταντῖνον» πλησίον τῆς πηγῆς. Ἐκεῖνοι ὅμως ὄχι μόνον καμμίαν σημασίαν καὶ καμμίαν προσοχὴν δὲν ἔδωσαν εἰς τὰ λεγόμενά της, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐχλεύασαν ὡς μωρὸν καὶ τὴν εἶπαν περιφρονητικῶς ἐπειδὴ ἦτο ἄσημος : «ἐσένα ὄρῃκε νὰ φανερωθῇ ἡ Παναγία ! » Τοιοῦτοτρόπως οἱ τότε προὔχοντες τοῦ χωριοῦ μετεχειρίσθησαν τὴν ἀείμνηστον γραῖαν, ἄγνωστοντες φαίνεται οἱ μακαρίζεται ὅτι ἡ Παναγία

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑΝ
1924

εἰς θεοσεβεῖς καὶ καθαροὺς τὴν ψυχὴν φανερώμεται καὶ ὅχι εἰς ἐπισήμους κατὰ κόσμον.

Ἡ γραῖα ἀπηλπισμένη καὶ μὲ πολλὴν λύπην μετέβη πάλιν εἰς τὸ χωράφιόν της καὶ εἰργάζετο. Ἀλλὰ τὴν νύκτα πάλιν ἐφανερώθη ἡ γυνὴ ἐκείνη εἰς αὐτήν, τὴν ἐνεθάρρυνε, τὴν εἶπεν ὅτι ἦτο ἡ Παναγία καὶ ὅτι ἔπρεπε δημοσίᾳ εἰς τὸ χωρίον της νὰ κηρύξῃ ὅσα ἤκουσε παρ' Αὐτῆς. Τοῦτο καὶ ἔγινεν. Ἡ γραῖα ἀνεκοίνωσεν εἰς ὅλους τοὺς συγχωριανούς της ὅσα ἡ Παναγία καὶ ὄναρ ἐπα- νειλημμένως ἐφανέρωσεν εἰς αὐτήν καὶ προέτρεπεν ἅπαν- τας νὰ λάβουν τὴν ἀπόφασιν νὰ σκάψουν εἰς τὸ ὑποδει- χθὲν μέρος. Τέλος μετὰ πολλὰ νὰ μὴ πολυλογώμεν, ἀπε- φάσισαν ὅλοι νὰ σκάψουν. Κατὰ τὴν ἀνασκαφὴν δὲ, μο- λονότι δὲν ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους ἔχνη κτιρίου, εὗρον εἰς ὀλίγον βάθος θεμέλια. Δὲν ἀποκλείεται νὰ ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἀρχαῖος ναός, ἐφ' ὅσον ἡ θέσις ἐκείνη ὠνομάζετο, ὡς ἔχομεν προείπη, «Ἅγιος Κωνσταντῖνος» κατὰ παράδοσιν καὶ ἐφ' ὅσον ὀλίγον ἀνατολικῶς σώζονται ἐρείπια πολλὰ κατοικιῶν. Δὲν σημαίνει δὲ τίποτε τὸ ὅτι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους δὲν ὑπῆρχον ἔχνη κτιρίου καὶ μόνον θαθέως κατὰ τὴν ἀνασκαφὴν εὐρέθησαν τοιαῦ- τα, καθ' ὅτι εἶναι ἐκεῖ πρόποδες βουνοῦ καὶ αἱ ἀλλεπάλ- ληλοι ἄνωθεν προσχώσεις ἐκ τῶν βροχῶν κατέχωσεν αὐτὰ θαθέως.

Ἐξακολοοθήσαντες τὴν ἀνασκαφὴν οἱ Ρεθениκῶται εὗρον πλήρεις χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Θεοτό- κον τὴν εἰκόνα αὐτῆς ἐντὸς πλακῶν. Τὴν ἠσπάσθησαν ἅπαντες μὲ εὐλάβειαν, οἱ δὲ ἀπιστήσαντες πρότερον καὶ ἐμπαίξαντες τὴν γραῖαν, τώρα ζητοῦν συγχώρησιν παρ' αὐτῆς καὶ παρὰ τῆς Παναγίας. Ἀμέσως κατεσκευάσθη διὰ σανίδων πρόχειρος ἐκκλησίᾳ ἐν τῇ ἐποίᾳ ἐναπετέθη ἡ εἰκὼν. Ἐκεῖ ἐτελεῖτο καὶ ἡ θεία λειτουργία.

Τὸ γεγονός ταχέως διεδόθη καθ' ὅλην τὴν Χαλκιδι- κὴν καὶ πέραν αὐτῆς. Οἱ Χριστιανοὶ ἄθροοι ἤρχοντο διὰ νὰ ἴδ. οὖν καὶ προσκυνήσουν τὴν εἰκόνα, συνδράμοντες συγ- χρόνως καὶ διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Ναοῦ. Ἐγενεον τότε καὶ

πολλαὶ θαυματουργίαι, ὅπως καὶ κατόπιν μέχρι σήμερον γίνονται. Ἐντὸς δύο ἐτῶν συνηθροίσθη ἀρκετὸν ποσὸν χρημάτων ἀπὸ τὰ δῶρα τῶν προσκυνητῶν καὶ ἐκτίσθη ὁ Ναὸς κατὰ τὸ ἔτος 1863, τῇ ἐγκρίσει καὶ τοῦ ἀειμνήστου τότε, ἀρχιερέως Ἰωαννικίου τῆς ἐπαρχίας Ἰερισσοῦ καὶ Ἀγίου Ὁρους. Τότε ἐκτίσθησαν καὶ τὰ ὑπάρχοντα παλαιὰ οἰκήματα, περὶ τῶν ὁποίων ἔχομεν ὁμιλήσῃ. Οἰκοθεν δὲ ἐνοοεῖται ὅτι ἡ θέσις ἐκείνη ὡς δασώδης ἔπρεπε προηγουμένως νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ πυκνὰ δένδρα.

Τέσσαρα ἔτη μετὰ τὴν εὑρεσιν τῆς εἰκόνης ἦτοι ἐν ἔτος μετὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἡ γριῦα Γερκίνα ἐξ εὐλαβείας κινουμένη, ἀλλὰ καὶ ἐξ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Παναγίαν, διότι τὴν κατηξίωσε νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τὸ θέλημά Της, ἀπεφάσισε νὰ ἀφιερῶσιν τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς τῆς ὑπηρετοῦσα εἰς τὸν Ναὸν τῆς Παναγίας. Ἐκάρη ἐκεῖ καὶ μοναχὴ μετονομασθεῖσα εἰς τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας Μαρία. Διάγουσα δὲ ὡς ἀληθῆς μοναχὴ δόσιως καὶ θεαρέστως ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἐν βαθεῖ γήρατι. Κατὰ ποῖον ἔτος ἀπέθανε δὲν εἶναι γνωστόν. Μόνον ἡ ἡμέρα εἶναι γνωστὴ, εἶναι δὲ αὕτη ἡ 25ῃ Μαρτίου, ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Ἐκτοτε μέχρι σήμερον δὲν ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸν Ναὸν τῆς Παναγίας καὶ μία καλογραία. Μετὰ τὴν μακαρίαν Μαρίαν ἐξ ἄλλαι καλογραῖαι, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς νῦν Κασσιανῆς, ἐχρημάτισαν εἰς τὸν Ἱερὸν τοῦτον Ναόν, ἐξ ὧν καὶ μία Ρωσοῖς Εὐπραξία.

Θαύματα

Ἡ Παναγία ὡς μήτηρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ προστάτρια καὶ βοηθὸς πάντων ὅσοι μετὰ πίστεως καὶ πόθου προσέρχονται καὶ ζητοῦν τὴν βοήθειάν Της. Ἡ δέσις αὐτῆς πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον Θεὸν εἶναι θερμὴ, εἶναι πλήρης ἀγάπης, εἶναι ἀποτελεσματικὴ, διότι

«πολλὰ ἰσχύει δέσις μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότης».

Πολλὰ ἔχει τις νὰ ἀναφέρῃ θαύματα, ἅτινα ἐτέλεσεν ἡ Παναγία διὰ τῆς προλεχθείσης εἰκόνης Της ὅχι μόνον εἰς Χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ εἰς Τούρκους. οἱ ὅποιοι καὶ αὐτοὶ τιμώντες τὴν Παναγίαν, τὴν μητέρα τοῦ κατ' αὐτοὺς προφήτου Χριστοῦ (Μαριάμ ἀννά) ἤρχοντο ὅτε κατόικουν εἰς τὴν Χαλκιδικὴν καὶ ἐζήτουν τὴν βοήθειάν Της, χαρίζοντες εἰς τὸν Ναὸν Αὐτῆς καὶ δῶρα πολλὰ, ταξίματα. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ὑπάρχουν δι' ὅλα αἱ ἀπαιτούμεναι πληροφορίες, τὰ στοιχεῖα καὶ ἀναγκαζόμεθα νὰ περιορισθῶμεν εἰς νεώτερα μόνον τινά, περὶ τῶν ὁποίων συνελξαμεν τὰς πλέον ἀξιοπίστους μαρτυρίας εἰς τὰ ἑξῆς :

Α') Θεραπεῖα χωλοῦ. Εἰς τὰ βόρεια μέρη τῆς Χαλκιδικῆς ὑπῆρχε χωρίον Τουρκικὸν Ἐγριμποντζίκ ὀνομαζόμενον (σήμερον εἶναι Ἑλληνικὸν κατοικούμενον ἀπὸ πρόσφυγας). Εἰς τὸ χωρίον αὐτὸ ἔζη Τούρκος τις ἔχων τὰ κάτω ἄκρα ἐντελῶς παράλυτα. Οἱ συγγενεῖς τοῦ αἰ ὅποιοι εἶχον ἀκούσῃ περὶ τῶν θαυμάτων τῆς Παναγίας, ἀπεφάσισαν νὰ μεταφέρουν αὐτὸν εἰς τὸν Ναὸν αὐτῆς μετὰ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ Παναγία θὰ τὸν ἐθεράπευε. Τὸν ἔφεραν φορτωμένον ἐντὸς κοφίνου. Ἡλικίας ἐφαίνετο ὅτι ἦτο κάτω τῶν 40 ἐτῶν.

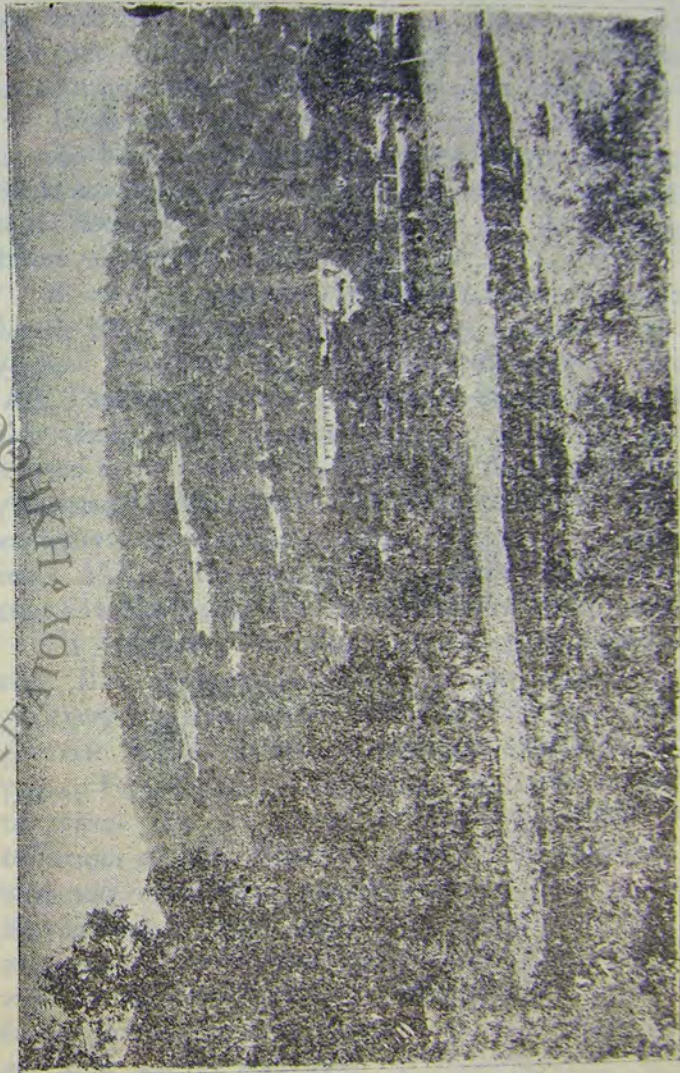
Ὅταν τὸν ἔφεραν ἦτο παραμονὴ τῆς πανηγύρεως τοῦ 1907. Μόλις ἐσήμανεν ὁ ἑσπερινὸς οἱ συνοδεύοντες αὐτὸν συγγενεῖς τοῦ τὸν μετέφερον ἐντὸς κάπας ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἑσπερινοῦ οἱ Τούρκοι ὅ τε πάσχων καὶ αἱ συγγενεῖς τοῦ προσήρχοντο θερμῶς πρὸς τὴν Παναγίαν ζητοῦντες ἔλεος παρ' Αὐτῆς. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος! Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἑσπερινοῦ, ὁπότε εἶχον ἐξέλθει ἐκ τοῦ Ναοῦ οἱ περισσότεροι προσκυνηταί, ὁ χωλὸς ἠσθάνθη δύναμιν εἰς τοὺς πόδας τοῦ καὶ κρατηθεὶς ἀπὸ τὸ πλησίον στασίδιον, ἐσηκώθη ὀρθιος. Νὰ περιπατήσῃ ἀμέσως μόνος τοῦ δὲν ἠδύνατο. Ἡμέραν ὅμως παρ' ἡμέραν ἐνεδυναμώνοντο οἱ πόδες τοῦ καὶ εἰς διάστημα ἕως 15 ἡμερῶν περιεπάτει ἐλευθέρως δοξάζων καὶ μεγαλύνων τὴν Θεοτόκον. Ἀπελθὼν δὲ

εἰς τὴν πατρίδα του ὑγιῆς, ἀπέστειλεν εἰς ἐνδεῖαν εὐγνω-
μοσύνης πλοῦσια δῶρα εἰς τὸν Νάον τῆς Παναγίας.

Β'.) Θεραπεία ἀλάλου. Βορειοδυτικῶς τῶν Ρε-
βενικίων εἰς ἀπόστασιν μιᾶς ὥρας καὶ ἡμισείας κεῖται τὸ
χωρίον Παλαιοχώριον. Ἐκεῖ νέος τις Ἀθανάσιος Ἀστ.
Μάνος, τοῦ ὁποῦ ἀγνοεῖται σήμερον ἡ τύχη ἀπελθόντος
εἰς Γαλλίαν, ἐνῷ ἦτο καλὰ, αἰφνιδίως τὸ 1909 ἔχασε τὴν
ὀμιλίαν του, ἔγινεν ἄλλος. Οἱ γονεῖς του μετέφερον αὐτὸν
πρὸς θεραπείαν του εἰς τὴν Παναγίαν τῇ 9 Μαρτίου τοῦ
ἰδίου ἔτους Παρκαμένων ἐκεῖ, ἐξηκολούθει νὰ μένῃ ἄλα-
λος μέχρι τῆς Κυριακῆς τῶν Βαῶν. Κατὰ τὴν λειτουρ-
γίαν ὅμως τῆς μεγάλης ταύτης ἑορτῆς ἐλύθη ἡ γλῶσ-
σα τοῦ νέου καὶ ἤρχισεν οὕτως νὰ ὀμιλῇ.

Γ'.) Θεραπεία παράφρονος. Εἰς τὴν ἐν Ἀγίῳ
Ὁρει Ἁθῶ Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Βατοπεδίου ὑπάρχει μονα-
χὸς τις ὀνομαζόμενος Χρυσόστομος. Οὗτος εἶχε πάθῃ
διατάλεισιν τῶν φρενῶν, ἐτρελλάθη. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς
Μονῆς πρὸς θεραπείαν του εἰς διάφορα φρενοκομεῖα, πλὴν
δὲν ἐθεραπεύετο. Τελευταῖον ἐστάλη καὶ εἰς τὴν Πανα-
γίαν Ρεβενικίων ἐν ἔτει 1911, ὅπου μετὰ 40 ἡμέρων παρα-
μονὴν ἔγινεν ἐντελῶς καλὰ.

Δ'.) Διάσωσις τέκνου. Εἰς τὰ θόρεια τῆς Χαλ-
κιδικῆς ὑπῆρχε καὶ ἄλλο Τουρκικὸν χωρίον ἡ Κοκκαλοῦ.
Εἰς αὐτὴν ἔζη Τούρκος τις, ὁ ὁποῖος παρ' ὅτι εἶχεν
ἀποκτήσει πολλὰ τέκνα, δὲν εἶχεν οὔτε ἓν ὅλα
ἀπέθνησκον ὀλίγον μετὰ τὴν γέννησίν των Μάτην εἶχε
ζητήσῃ ὁ Τούρκος τὴν ἐπέμβασιν τῆς Ἐπιστήμης, μά-
την εἶχε ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν χοιζάδων καὶ μάγων.
Τελευταῖον, ἀφοῦ ἐξήντησεν ὅλα τὰ μέσα, ἀπεφάσισεν
ὅπως, εὐθὺς ὡς ἀποκτήσῃ καὶ ἕτερον τέκνον, καταφύγῃ
εἰς τὴν Παναγίαν. Ἀπῆλθε πραγματικῶς ἕτερον θῆλυ
τέκνον καὶ ἐπεκαλίσθη διὰ τὴν διάσωσίν του τὴν βοή-
θειαν τῆς Παναγίας, τάσας νὰ ἀφιερῶσιν καὶ δῶρα εἰς τὸν
Νάον Της ἐὰν ἔζη. Καὶ ἡ Θεοτόκος ἔδειξε τὸ θαῦμά της.
Παρήλθεν ἡ ἡμέρα. καθ' ἣν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς των ἀπέ-
θνησκον τὰ ἄλλα καὶ δὲν ἀπέθανε, παρήλθεν καὶ ἄλλαι

ΝΟΤΙΑ ΑΠΟΨΙΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΡ' ΑΥΤΟΝ ΞΕΝΩΝΟΣ

ἡμέραι, παρήλθον μῆνες καὶ τὸ κοράσιον ἔζη. Ἐννόησεν ὁ Τοῦρκος ὅτι ἡ Παναγία ἐθαυματούργησεν καὶ παραλαβὼν αὐτὸ μετὰ τῆς συζύγου του, ἦλθεν εἰς τὴν Παναγίαν διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, διὰ νὰ χάρισῃ καὶ τὰ ὑποσχεθέντα δῶρα. Καὶ πολλάκις μετὰ ταῦτα ἤρχετο εἰς τὴν Παναγίαν μετὰ τοῦ κορασίου του καὶ προσέφερε δῶρα εἰς τὸν Ναὸν τῆς, ἐξ εὐγνωμοσύνης μεγάλης πρὸς τὴν Θεοτόκον κινούμενος. Καὶ τὸ ἄλλο τέκνον, τὸ ὅποιον γὰ τόπιν ἀπέκτησεν ἔζησε καὶ ἐκείνο καὶ ὁ Τοῦρκος δὲν ἔπαυε νὰ δεξάζῃ τὴν Παναγίαν.

Ε'.) Διάσωσις ἐτέρου τέκνου. Νοτισαντολίκως τῶν Ρεβενικίων εἰς δύο ὥρων ἀπόστασιν κεῖται τὸ χωρίον Γομάτιον. Εἰς τὸ χωρίον αὐτὸ ζῇ ἡ Ἀσημήνα Ἀθ. Γεράκη, ἡ ὁποία γεννήσασα δεκατέσσαρα (14) ἐν ὄλῳ τέκνα, ἔχει σήμερον ζωντανὸν μόνον ἐν κοράσιον. Τούτου δὲ ἡ διάσωσις ὀφείλεται εἰς τὴν Παναγίαν. Προηγουμένως ἡ Ἀσημήνα διὰ τὰ ἄλλα τέκνα τῆς μάτην εἶχε καταφύγη εἰς διαφόρους ἁγίους ζητοῦσα τὴν συνδρομὴν των. Ἀλλ' ἡ Παναγία εὐσπλαχνισθεῖσα τὴν δυστυχῆ μητέρα αὐτόκλητος ὡς ἔζης διέσωσε τὸ νῦν ζῶν θυγάτριόν της. Ἡ Ἀσημήνα ἦτο λεχὼ εἰς τὸ 13ον ἄρρεν τέκνον τῆς. Ἦτο συγχρόνως λεχὼ καὶ ἡ συγχωριανὴ τῆς Μαγδαληνῆ Βαγιονᾶ. Αὕτη εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον τῆς μίαν γυναῖκα ὑψηλὴν μὲ μαῦρα φορέματα (ἐνθυμήθητι ὄνειρον γραίας Γερακίνας), ἡ ὁποία εἶπεν εἰς αὐτὴν ὅτι καὶ τοῦτο τὸ τέκνον τῆς Ἀσημήνας θὰ ἀποθάνῃ, ἐπειδὴ δὲν τὸ ἐβάπτισεν εἰς τὴν Παναγίαν. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος! ἀπέθανε καὶ τοῦτο ὅπως καὶ τὰ ἄλλα. Ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἡ Μαγδαληνῆ διηγέθη κατόπιν τὸ ὄνειρόν της εἰς τὴν Ἀσημήναν καὶ συνέστησεν εἰς αὐτὴν ἂν ἀποκτήσῃ ἄλλο τέκνον νὰ τὸ βαπτίσῃ εἰς τὴν Παναγίαν. Αὕτη λαβεῖσα συμβαρὲν τὸ πρᾶγμα ὅταν ἐγέννησε τὸ 14ον τέκνον τῆς ἔφε-
 ρεν αὐτὸ καὶ τὸ ἐβάπτισεν τὴν 5 Δεκεμβρίου 1917 εἰς τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, ὅπου τὸ ὠνόμασε Μαρίαν. Ἡ Μαρία μόνη ἔζησεν ἐκ τῶν δεκατεσσάρων τέκνων τῆς Ἀσημήνας Γεράκη, ὅχι δὲ μόνον ἔζη-

σεν, ἀλλ' εἶναι ὑγιὲς καὶ εὐρωστος. Δὲν παύει δὲ διὰ τοῦτο ἡ Ἀσημένια νὰ εὐχαριστῇ καὶ νὰ δοξάζῃ τὴν Παναγίαν. Στ'.) Θεραπεία βοός. Εἰς τὰ Ρεβενίκια ζῇ ὁ Ἀστέριος Βασιλοῦδας τὸ ἐπάγγελμα γεωργός. Τοῦτου ἐν βῶδι, τὸ καλλίτερον, ἀπὸ πρῶτας τὴν 31ην Μαΐου ἐ. ἔ. εἶχεν ἀσθενήσῃ. Τροφὴν δὲν ἐλάμβανε, ἡ δὲ κοιλία του ὀλονὲν ἐξωγοῦτο. Τὸ βῶδι αὐτὸ διέτρεχε κίνδυνον, καθότι καὶ μία ἀγέλας τοῦ ἰδίου, παθοῦσα πρὸ ἐτῶν τὴν αὐτὴν ἀσθενίαν, ἀπενεκρώθη ἐντὸς ὀλίγων ὥρων. Καὶ πολλὰ ζῶα ἀποθνήσκουν ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας. Τὸ οὕτως πάσχον βῶδι τοῦ ὁ Βασιλοῦδας ἐκ τῆς ἐκεῖ πλησίον καλύβης του ὠδήγησε πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας. Εἰσῆλθεν αὐτὸς ἐντὸς τοῦ Ναοῦ, ἤναψε λαμπάδα πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας, προσηυχήθη. Δαβὼν εἶτα ἔλαιον ἐκ τῆς κανδήλας τῆς Παναγίας καὶ ἐξελθὼν τοῦ Ναοῦ, ἐποίησεν ἐπὶ τοῦ πάσχοντος βωδίου τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! δὲν παρήλθον 5 λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ τὸ ζῶον ἤρχισεν ἐπὶ τόπου νὰ θόσκη, τῆς εἰς μέγα βαθμὸν ἐξωγαμένης κοιλίας του ἐπανελθούσης εἰς τὴν φυσιολογικὴν αὐτῆς κατάστασιν. Σημειωτέον δὲ ὅτι αὕτη ἦτο ἡ τρίτη φορά, καθ' ἣν τὸ ἴδιον βῶδι ἐθεραπεύθη ἐκ τῆς ἰδίας ἀσθενείας ὑπὸ τῆς Παναγίας. Αὐτὰ μόνον τὰ θαύματα εἶχομεν νὰ ἀναφέρωμεν, ἂν καὶ ὡς προείπομεν, πολλὰ τοιαῦτα ἐτέλεσεν ἡ Θεοτόκος διὰ τῆς ἐν Ρεβενικίοις θαυματουργοῦ Αὐτῆς εἰκόνης.

Εἶναι ἀληθῶς μεγάλη ἡ δύναμις τῆς Παναγίας ἡ ὁποία ὑπερέχει ὡς μήτηρ τοῦ Θεοῦ κατὰ τε τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀξίαν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁγίους, ὅσον ὑπερέχει ὁ ἥλιος ἀπὸ τὴν σελήνην καὶ τὰ ἄστρα. Καὶ καθὼς ἡ σελήνη καὶ τὰ ἄστρα ἔχουν τὸ φῶς καὶ τὴν λομπρότητα ἐκ τοῦ ἡλίου, οὕτω καὶ οἱ ἅγιοι διὰ τοῦ ἐκ τῆς Θεοτόκου γεννηθέντος Υἱοῦ ἀπολαμβάνουν τὴν αἰώνιον χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν. Ὅχι δὲ μόνον ἀπὸ τοὺς ἁγίους ὅλους εἶναι ἀνωτέρα ἡ Παναγία, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους. Εἶναι τιμιωτέρα ἀπὸ τὰ Χερουβίμ καὶ ἐνδοξωτέρα ἀσυγκρίτως ἀπὸ τὰ Σεραφεῖμ. Εἶναι δέ, ὡς προείπομεν, καὶ θερμὴ προ-

στάτις καὶ βαηθὸς τῶν μετὰ πίστεως καὶ πόθου ζητούντων τὴν βοήθειάν της. Διὰ τοῦτο ἔσαν δυστυχήματα μᾶς κενταῦν, ἔσαν θλίψεις μᾶς στενοχωροῦν. ἔσαν διάφοροι συμφοραὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μᾶς ἐπιτίθενται, ἄς ἀναπέμψωμεν υἱικήν δέησιν πρὸς τὴν εὐσπλαχυν κατὰ χάριν μητέρα μας, ἡ ὁποία εἶναι κατὰ φύσιν Μητέρα τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος μας. Ὡς τὸ μικρὸν παιδίον εἰς κάθε στενοχωρίαν καὶ δυσκολίαν του, εἰς κάθε στεναγμὸν του μίαν καὶ μόνην βοήθην ἐπικαλεῖται, τὴν μητέρα του, οὕτω καὶ ὅλοι ὅσοι πιστεύομεν εἰς τὸν Χριστὸν πρὸς τὴν Παναγίαν ἄς καταφεύγωμεν, αὐτὴν ἄς ἐπικαλωμεθα βοήθην.

ΥΜΝΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΕΡΜΗΝΕΥΟΜΕΝΟΙ

«Τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Φωτός
ἐν ὕμνοις τιμῶντες μεγαλύνομεν».

Τὴν Παναγίαν ὑμνοῦμεν καὶ μεγαλύνομεν, διότι εἶναι ἡ
Μήτηρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διότι εἶναι μήτηρ
τοῦ φωτός, ἐκεῖνου ὅστις ἐφώτισε τὸν κόσμον, ἐποδηγέτησεν
αὐτὸν καὶ ἔσωσεν αὐτόν. Διὰ ταῦτα λέγομεν εἰς τὴν Παναγίαν :

**Α'. «Χαῖρε ἔμψυχε πκράδεις, τὸ ξύλον
τῆς ζωῆς ἐν μέσῳ ἔχων τὸν Κύριον».**

Εἰς τὸν Παράδεισον ὑπῆρχεν ἓν δένδρον τῆς ζωῆς. Ὁ
τρώγων ἐκ τοῦ δένδρου τούτου ἐλάμβανε τὴν αἰώνιον ζωὴν.
Ὅταν ὁ Ἀδὰμ ἡμάρτησεν ἐξεβλήθη τοῦ παραδείσου, ἵνα μὴ
φάγῃ ἐκ τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς καὶ ζήσῃ αἰωνίως (Γεν. γ' 22).
Τὸ δένδρον τῆς ζωῆς εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν. Ὁ τρώγων τὸν
Κύριον λαμβάνει τὴν αἰώνιον ζωὴν. (Ἰωάν. στ'. 57). Διὰ τῆς
Μεταλήψεως τρώγομεν τὴν σάρκα Του καὶ πίνομεν τὸ αἷμά Του
καὶ λαμβάνομεν τὴν αἰώνιον ζωὴν (Ἰωάν. στ'. 54). Ὁ Κύριος
ἡμῶν, τὸ ξύλον τῆς ζωῆς ἐξήνθησεν ἐκ τῆς Παναγίας. Διὰ τοῦ-
το ἡ Παναγία εἶναι ὁ Παράδεισος ἐν ᾧ τὸ θεῖον φρυτὸν ἐξ
οὗ φαγόντες ζήσομεν, οὐχὶ δὲ ὡς ὁ Ἀδὰμ τεθνηξόμεθα.

**Β'. «Χαῖρε κλῖμαξ ἡ μετάρσιος, ἣν ὁ
Ἰακώβ ἐθεάσατο. Χαῖρε κλῖμαξ ἐπουρά-
νιε, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός».**

Ὁ Ἰακώβ, υἱὸς τοῦ Ἰσαάκ, υἱοῦ τοῦ Ἀβραάμ φοβηθεὶς
μήπως τὸν φονεύσῃ ὁ ἀδελφός του Ἡσαΰ, διότι με ἀπάτην

ἔλαβε τὴν εὐλογίαν τοῦ πατρὸς του Ἰσαάκ, ἔφυγεν ἀπὸ τὴν
πατρίδα του διὰ τὴν ὑπάγῃ εἰς τὸν θεῖόν του τὸν Λάβαν, ἀδελ-
φὸν τῆς μητρὸς του Ρεβέκας, εἰς τὴν Μεσοποταμίαν. Εἰς τὸν
δρομὸν ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ μίαν βραδεῖαν ἔξω. Ἐκεῖ ὄναιρεῦ-
θη μίαν κλῖμακα (σκάλαν) ἐστηρικμένην εἰς τὴν γῆν, τῆς ὁ-
ποίας ἡ κορυφή ἔφθανεν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἰδοὺ Ἄγγελοι
τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον εἰς αὐτήν. Ὁ Κύριος Ἰστα-
το εἰς τὴν κορυφὴν αὐτῆς καὶ εἶπεν εἰς τὸν Ἰακώβ «μὴ φο-
βεῖσαι, ἐγὼ θὰ εἶμαι μαζί σου. Πάλιν θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς
τὴν γῆν αὐτήν. Ταύτην τὴν γῆν θὰ τὴν δώσω εἰς σέ καὶ
εἰς τοὺς ἀπογόνους σου. Διὰ σοῦ καὶ τῶν ἀπογόνων σου
θὰ εὐλογηθοῦν ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς.» (Γεν. κη', 10-18).

Αὕτη ἡ κλῖμαξ εἶναι ἡ Παναγία, διότι διὰ τῆς Παναγίας
κατέβη ὁ Θεὸς ὁ Κύριος ἡμῶν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν.
Ἐκ τῆς Παναγίας ἐγεννήθη ἐκεῖνος, ὅστις ἠνώσε τὸν οὐρανὸν
μετὰ τὴν γῆν, ἐκεῖνος, δι' οὗ ἡλόγηθησαν πάντα τὰ ἔθνη
τῆς γῆς.

**Γ'. «Χαῖρε, ἡ ἀφλεκτος βάτος, ἐν ἣ Μωϋ-
σῆς κατενόησε τὸ μέγα μυστήριον τοῦ
τόκου σου».**

Ὁ Ἰωσήφ, ὃν ἐπώλησαν οἱ ἀδελφοί του ὡς δοῦλον οἱ
υἱοὶ τοῦ Ἰακώβ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐκεῖ ἐξηγήσας τὰ ὄνειρα
τοῦ Φαραὼ διορίσθη ἐπιστάτης, ἀντιπρόσωπος τοῦ Φαραώ.
Τούτος ἔφερεν εἰς τὴν Αἴγυπτον τὴν οἰκογένειάν του ὅλην, τὸν
πατέρα του Ἰακώβ καὶ τοὺς 11 ἀδελφούς του μετὰ τὰς γυναῖ-
κας τῶν καὶ τὰ παιδιὰ τῶν. Ἐκεῖ ἔζησαν πολλὰ ἔτη οἱ ἀπόγο-
νοι τῶν 12 υἱῶν τοῦ Ἰακώβ καὶ ἐγεννῶντο ἐν ἔθνει. Αὐτὸ τὸ ἔθνος
τὸ κατεπίεζον οἱ Φαραῶ. Τοὺς ἠγγάρευαν νὰ χτίσουν πόλεις
καὶ πολὺ ἐβασανίζοντο. Τότε ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε νὰ τοὺς σώσῃ.

Πέριξ τοῦ Ὄρους Σινᾶ ἔβοσκε πρόβατα ὁ Μωϋσῆς τοῦ
πενθεροῦ τοῦ Ἰοθόρ. Ὁ Μωϋσῆς ἦτο Ἑβραῖος φυγὰς ἀπὸ
τὴν Αἴγυπτον καὶ λαβὼν γυναῖκα τὴν κόρην τοῦ Ἰοθόρ Σεπ-
φώραν καὶ ἀπεκατεστάθη παρὰ τῷ πενθερῷ του. Μίαν ἡμέραν
βλέπει ὁ Μωϋσῆς μίαν βάτον καιομένην ἐκ τοῦ πυρός, ἀλλὰ μὴ
κατακαιομένην καὶ ἀκούει μίαν φωνὴν ἐκ τῆς βάτου «Μωϋσῆ,
Μωϋσῆ». Ὁ Μωϋσῆς ἀπήντησεν «ἰδοὺ ἐγὼ Κύριε». Τότε ὁ
Θεὸς εἶπεν εἰς αὐτόν «λύσον τὰ ὑποδήματα ἐκ τῶν ποδῶν
σου διότι ὁ τόπος αὐτὸς εἶναι γῆ ἁγία. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεὸς
τῶν πατέρων σου τοῦ Ἀβραάμ τοῦ Ἰσαάκ καὶ τοῦ Ἰακώβ.
Εἶδον τὴν ταλαιπωρίαν τοῦ λαοῦ μου εἰς Αἴγυπτον καὶ

κατέβην διὰ τὰ τὸν ἐλευθερώσω καὶ τὰ τὸν ἀναβιβάσω εἰς τὴν γῆν Χαναὰν τὴν ῥέουσαν μέλι καὶ γάλα. Καὶ ἰδοὺ ἀποστέλλω σὲ εἰς τὸν Φαραὼ διὰ τὰ ἐξαγάγῃς τὸν λαόν μου ἐκ τῆς Αἰγύπτου». (Ἐξοδ. κεφ. γ').

Ἡ βάτος ἡ καιομένη ἀλλὰ μὴ καταφλεγόμενη εἶναι ἡ Παναγία. Διότι ὡς ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη οὕτω παρθένος ἔτεκε τὸν Κύριον ἡ Παναγία καὶ παρθένος ἔμεινεν.

Δ'. «Χαῖρε θάλασσα ἡ καταποντίσασα Φαραὼ τὸν νοητόν».

Ὁ Μωϋσῆς μετέβη εἰς τὸν Φαραὼ καὶ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς Αἰγύπτου τὸν λαόν Ἰσραὴλ, ἀλλ' ὁ Φαραὼ δὲν ἔδιδε τὴν ἄδειαν. Ἐπειδὴ ὅμως συνέβησαν πολλὰ δυστυχήματα καὶ τελευταῖον ἀπέθανον τὰ πρωτόκοκα τῶν ἀνθρώπων καὶ ζῶων ἐβιάσθη νὰ δώσῃ τὴν ἄδειαν νὰ ἀναχωρήσουν οἱ Ἰσραηλῖται. Ἀλλὰ μετανοήσας ὁ Φαραὼ διέταξε νὰ καταδιώξῃ τοὺς Ἰσραηλῖτας στρατὸς καὶ νὰ τοὺς ἐπαναφέρῃ ὀπίσω. Οἱ Ἰσραηλῖται εὐρέθησαν εἰς δύσκολον θέσιν. Στενὴ διόδος μετὰ τῶν ἑλῶν πρὸς βορρᾶν καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης πρὸς νότον, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐπερνοῦσαν καὶ θὰ ἐφρευγον εἰς τὴν ἔρημον, κατεῖχτο ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων. Τότε ἔγινε τὸ μέγα θαῦμα. Ἀπεσφύρησαν τὰ νερά τῆς Ἐρυθρᾶς πρὸς τὰ κάτω πνεύσαντος σφοδροῦ ἀνατολικοῦ ἀνέμου καὶ οἱ Ἑβραῖοι διήλθον διὰ τῆς Ἐρυθρᾶς ὡς διὰ ξηρᾶς καὶ εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην. Ὅταν ἠθέλησε καὶ ὁ στρατὸς τῶν Αἰγυπτίων νὰ διέλθῃ ἐξέτεινε τὴν χειρὰ του ἐπὶ τὴν θάλασσαν ὁ Μωϋσῆς κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ ὕδατα ἐπαναστραφέντα ἐσκέπασαν τὰς ἀμάξας καὶ τοὺς ἵππους καὶ πᾶν τὸ στράτευμα τοῦ Φαραὼ καὶ οὕτως οἱ Ἰσραηλῖται ἐσώθησαν ἀπὸ τὸν Φαραὼ. (Ἐξοδ. ιδ'. καὶ ιε'. κεφ.)

Ἡ Παναγία εἶναι ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα ἡ καταποντίσασα τὸν Φαραὼ τὸν νοητόν. Ὁ Κύριος ἐνίκησε τὸν Φαραὼ, τὸν Διάβολον, τὴν ἁμαρτίαν καὶ διὰ τοῦτο ἡ Παναγία ἡ γεννήσασα τὸν Κύριον ὁμοιάζει τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, ἡ ὁποία ἔπνιξε τὸν Φαραὼ, τὸν ἔπνιξε διὰ τοῦ νιοῦ της, διότι ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον τὸν Κύριον ἡμῶν τὸν νικητὴν τοῦ Διαβόλου. Ὁ Κύριος ἐνίκησε τὸν Διάβολον, διότι αὐτὸς πρῶτος δὲν ὑπήκουσεν εἰς τὸν Διάβολον, δὲν ἐδουλώθη εἰς τὸν Διάβολον, καὶ διὰ τοῦτο νικηθεὶς ὁ Διάβολος κατασυνετρίβη, ἔχασε τὴν δυνάμιν του καὶ τὴν ἐξουσίαν του ἐπὶ τοῦ κόσμου. Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ ἔλαβον τὴν δύναμιν ἀπὸ αὐτοῦ νὰ νικοῦν τὸν Διάβολον.

λον, νὰ μὴ ὑπακούουν εἰς αὐτόν, νὰ μὴ τὸν προσκυνοῦν αὐτὸν πλέον, ἀλλὰ μόνον τὸν Θεόν νὰ προσκυνοῦν καὶ αὐτὸν μόνον νὰ ἀκούουν. Ἡ Παναγία ἡ γεννήσασα τὸν Κύριον εἶναι ἐκείνη, ἥτις κατεπόντισε τὸν νοητὸν Φαραὼ, ἥτις τὸν ἀπάνθρωπον τύραννον ἐξέβαλε τῆς Ἀρχῆς.

Ε'. «Χαῖρε πύρινε στύλε ὁδηγῶν τοὺς ἐν σκότει. Χαῖρε στύλε πύρινε εἰσάγων εἰς τὴν ἄνω ζωὴν τὸ ἀνθρώπινον».

Οἱ Ἑβραῖοι ἐλευθερωθέντες ἀπὸ τὸν Φαραὼ ἐβάδιζον πρὸς τὸ ὄρος Σινᾶ. Τὸν δρόμον τὸν ἐδείκνυε στήλη νεφέλης τὴν ἡμέραν καὶ στήλη πυρὸς τὴν νύκτα. Ἡ Παναγία εἶναι ἡ στήλη ἡ φωτίζουσα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐν τῇ σκότει εὐρισκομένους, ἵνα εὕρωσι τὴν ὁρθὴν ὁδόν. Τὸ φῶς τῆς στήλης τὸ φωτίζει τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν, ὅστις ἔδειξεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν ὁδὸν πρὸς τὸν Θεόν, τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ βαδίζουν, ἐὰν θέλουν νὰ εἶναι εὐτυχεῖς, νὰ ἔχουν τὴν εἰρήνην καὶ χαρὰν τῆς ψυχῆς των. (Ἰωαν. ιδ'. 6 ἡ' 12, ιβ'. 46, ιδ'. 27). Ἡ Παναγία εἶναι ὁ πύρινος στύλος ὁ εἰσάγων εἰς τὴν ἄνω ζωὴν τὸ ἀνθρώπινον.

Οἱ ἄνθρωποι ζῶσι τὴν κάτω ζωὴν, τὴν ζωὴν τὴν φυσικὴν, τὴν ζωὴν τοῦ ζώου, ὅταν ἄγωνται ἀπὸ τὰ ζωικά, τὰ κτηνώδη ἔνστικτα. Ταῦτα δὲ εἶναι 1ον) ἡ ὑπερηφάνεια, νὰ θέλῃς νὰ ὑπερετῆς, νὰ ὑπερέχῃς, 2ον) τὸ μῖσος, νὰ θέλῃς νὰ ἐκδικηθῇς ἐκεῖνον ποῦ σὲ ἔκαμε κακὸν ἢ τὸν ἐναντιούμενον εἰς σέ, 3ον) ὁ φθόνος, νὰ θέλῃς νὰ καταβιβάσῃς, νὰ ρίψῃς ἐκεῖνον ποῦ βλέπεις ὅτι εἶναι ἀνώτερός σου, καλύτερός σου, 4ον) ἡ ἀπληροῦς, νὰ μὴ χορταίνῃς, νὰ θέλῃς πάντοτε περισσότερα νὰ ἔχῃς νὰ ἀρπάζῃς, νὰ ἀδικῇς διὰ νὰ ἔχῃς πολλά, 5ον) ἡ φιλαργυρία, νὰ μὴ ἐξοδεύῃς διὰ νὰ μὴ τελειώσουν ὅσα ἔχεις, 6ον) ἡ δειλία, νὰ φοβῇσαι νὰ μὴ πάθῃς τίποτε καὶ χάσῃς τὴν ζωὴν σου τὴν ἐπίγειον, 7ον) ἡ ὀκνηρία, νὰ ἀποφεύγῃς τὸν κόπον, τὴν ἐργασίαν καὶ 8ον) ἡ ἀκρασία, νὰ μὴ εἰμπορῇς νὰ κρατῇς νὰ χαλιναγωγῇς τὰς ὁρμὰς τῆς σαρκός, νὰ εἶσαι λαίμαργος, πολυπότης καὶ ἀσελγής ὡς ὁ πῖθηκος.

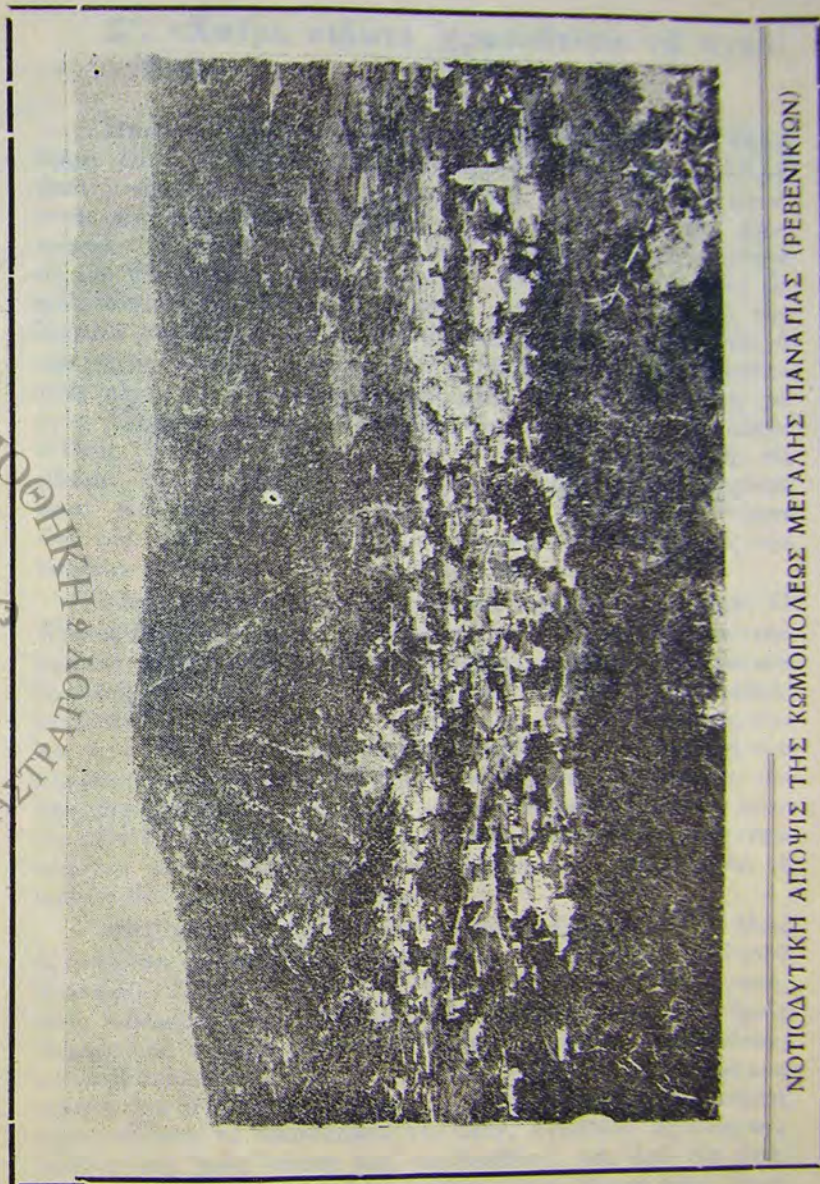
Ὁ κύριος ἡμῶν ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον μίαν ὑψηλοτέραν ζωὴν, τὴν ἄνω ζωὴν. Ταύτην τὴν ζωὴν τὴν ἑξῆ ἐκεῖνος καὶ οἱ ἄνθρωποι ἰδόντες τὴν ζωὴν αὐτὴν ἐνεθουσιάσθησαν δι' αὐτὴν τὴν ζωὴν καὶ ἀπεφάσιον νὰ παύσουν πλέον νὰ ζοῦν τὴν κάτω ζωὴν, νὰ πνίξουν τὰ κτηνώδη ἔνστικτα καὶ νὰ ζοῦν τὴν ἄνω ζωὴν, τὴν ζωὴν τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν ζωὴν ταύτην ἣ τις ἂν ἄγεται ἀπὸ τὴν ἀγάπην, τὴν καλωσύνην. Ὁ ἀγόμενος ἀπὸ τὴν ἀγάπην δὲν κάμνει ποτὲ κακὸν εἰς τὸν ἄλλον καὶ ἂν ὁ ἄλλος τὸν κάμῃ κακὸν ποτὲ δὲν ἐκδικεῖται, ἀλλὰ συγχωρεῖ πάντοτε, ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἐχθρόν του. Ὁ ἀγόμενος ἀπὸ τὴν ἀγάπην σπεύδει νὰ βοηθῇ πάντα, ὅστις ἔχει ἀνάγκην βοηθείας, ὑπηρετεῖ τὸν ἄλλον διακονεῖ εἰς αὐτόν. Ὁ ἀγόμενος ἀπὸ τὴν ἀγάπην δὲν περιφρονεῖ, δὲν καταφρονεῖ κανένα, δὲν μεταχειρίζεται κανένα ὡς ὄργανόν του, ἀλλὰ πάντας θεωρεῖ ὡς ἀδελφούς του, ὡς υἱούς τοῦ αὐτοῦ πατρὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Παναγία ἡ γεννήσασα τὸν Κύριον, ὅστις ἔδειξεν εἰς ἡμᾶς τὴν ἄνω ζωὴν καὶ μᾶς ἔκαμε νὰ ζῶμεν αὐτὴν τὴν ὑψηλὴν ζωὴν εἶναι πύρινος στύλος εἰσάγων εἰς τὴν ἄνω ζωὴν τὸ ἀνθρώπινον.

Στ'. «Χαῖρε πέτρα ἡ ποτίσασα τοὺς διψῶντας τὴν ζωὴν. Χαῖρε τοῦ ζῶντος ὕδατος πηγὴ ἀκένωτος».

Οἱ Ἑβραῖοι βαδίζοντες εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Σινᾶ ἔπασχον ἀπὸ ἔλλειψιν νεροῦ καὶ διψῶντες ἐγόγγυζον κατὰ τοῦ Μωϋσέως. Τότε ὁ Μωϋσῆς κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ ἐκτύπησε μίαν πέτραν, ἓνα βράχον καὶ ἐξῆλθεν ἐξ αὐτοῦ ὕδωρ καὶ ἔπιον. Ἡ Παναγία εἶναι αὕτη ἡ πέτρα ἐκ τῆς ὁποίας ἀνέβλυσε τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν, τὸ ποτίσας τοὺς διψῶντας τὴν ἄνω ζωὴν. Δὲν εἶναι τὸ ὕδωρ τοῦτο ὡς τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ἐξῆλθεν ἐκ τῆς πέτρας ἐν τῇ ἐρήμῳ, διότι οἱ πίνοντες ἐκ τοῦ ὕδατος ἐκείνου ἐδίψησαν πάλιν, ἐνῶ οἱ πίνοντες ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦ ζῶντος δὲν θὰ διψήσουν εἰς τὸν αἰῶνα. Τὸ ὕδωρ τοῦτο εἶναι τὸ ἀθάνατον νερό, διότι ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου ἀποκτᾷ τὴν αἰώνιον ζωὴν. (Ἰωαν. δ'. 13-15). Τὸ ὕδωρ τοῦτο τὸ ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον ὁ Κύριος ἡμῶν. Τὸ ὕδωρ τοῦτο εἶναι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἡτοὶ ἡ καλωσύνη, ἡ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ Κύριος καὶ μετέδωκεν εἰς ὅλους τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτόν. «Ὅστις διψᾷ τὴν ἄνω ζωὴν ἄς ἔλθῃ εἰς ἐμὲ, ἐφώνησεν ὁ Κύριος, καὶ ἄς πῖνῃ». Ἡ Παναγία ὡς γεννήσασα τὸν Κύριον ὅστις ἔφερε τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν, τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν κόσμον εἶναι ἡ πέτρα ἡ ποτίσασα τοὺς διψῶντας τὴν ζωὴν.

ΝΟΤΙΟΔΥΤΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΚΟΜΠΟΛΕΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ (ΡΕΒΕΝΙΚΙΟΝ)

Ζ'. «Χαῖρε κιβωτέ χρυσωθείσα τῷ πνεύματι».

Ὅταν οἱ Ἑβραῖοι ἐφθασαν εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ, ὁ Θεὸς ἔδωκε διὰ τοῦ Μωϋσέως εἰς αὐτοὺς τὰς δέκα ἐντολάς. Αὗται ἦσαν γεγραμμέναι εἰς δύο πλάκας. Αὐτὰς τὰς πλάκας τὰς εἶχον ἐντὸς μιᾶς κιβωτοῦ, τῆς κιβωτοῦ τῆς Διαθήκης δηλ. τῆς συμφωνίας. Οἱ Ἑβραῖοι διὰ τοῦ Μωϋσέως ἔκαμον τὴν συμφωνίαν μετὰ τὸν Θεόν αὐτοὶ νὰ φυλάττουν τὰς 10 ἐντολάς καὶ ὁ Θεὸς νὰ τοὺς προστατεύῃ. Ὅταν οἱ Ἑβραῖοι ἀπεκατεστάθησαν εἰς τὴν Χαναὰν καὶ ἔκαμον κράτος δὲν ἐφύλαττον τὰς ἐντολάς. Τότε ὁ προφήτης Ἱερεμίας ἐκήρυττεν ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θὰ τοὺς προστατεύῃ πλέον καὶ θὰ καταστραφοῦν, ἀλλὰ κατόπιν θὰ κάμῃ μετὰ τοὺς Ἑβραίους Καινὴν Διαθήκην, νέαν συμφωνίαν. Δι' αὐτῆς ὁ Θεὸς θὰ τοὺς συγχωρήσῃ καὶ θὰ δώσῃ τὸν νόμον ὅχι εἰς πλάκας λιθίνας, ἀλλὰ τὸν νόμον θὰ τὸν γράψῃ εἰς τὴν καρδίαν των. Καὶ τότε δὲν θὰ ἔχουν ἀνάγκην νὰ μάθουν τὸν νόμον ἀπὸ τὰς πλάκας, διότι ὅλοι τὸν νόμον θὰ τὸν ἔχουν εἰς τὴν καρδίαν των καὶ θὰ τὸν γνωρίζουν (Ἱερ. λα'. 31-35).

Αὕτη ἡ Καινὴ Διαθήκη ἐγένε διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύριος ἡμῶν ἀντὶ τῶν 10 ἐντολῶν ἔδωκεν μίαν ἐντολήν τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν. Ὅστις ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν ζητεῖ νὰ τὸν ὁμοιάσῃ καὶ ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ (Ἰωάννου Α'. Καθολ. ἐπιστολὴ δ'. 16') ζητεῖ καὶ αὐτὸς νὰ γίνῃ ἀγάπη, νὰ γίνῃ καλὸς ὡς ὁ Θεός, νὰ ἄγεται ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ νὰ ἀγαπᾷ τὸν πλησίον του ὡς ἑαυτόν. Ὁ ἔχων τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν τὴν καρδίαν του καὶ ἐπομένως καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τὰς πλάκας, τοῦ νόμου, δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ τὸν διδάξῃ κανεὶς τί πρέπει νὰ πράττῃ, διότι ἡ ἀγάπη θὰ τὸν ὁδηγῇ εἰς τὸ καλόν.

Ἀλλὰ πῶς γνωρίζομεν ὅτι ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ; Ὁ Θεὸς ἐφανερώθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁποῖος εἶναι διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. (Ἰωαν. α'. 18 ἰδ' 9). Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὅλος ἀγάπη, ὅλος καλωσύνη, μᾶς ἔδειξεν ὁποῖος εἶναι ὁ Θεός. Καὶ ἡμεῖς ἰδόντες τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ φανερωθεῖσαν, κατελήφθημεν ἀπὸ ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἡ καρδιά μας καίεται ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ μᾶς κάμνει καὶ ἡμᾶς νὰ προσπαθῶμεν νὰ ὁμοιάσωμεν τὸν Θεόν, ἀγόμενοι εἰς ὅλας τὰς πράξεις μας, τοὺς λόγους μας, τὰς διαθέσεις μας ἀπὸ τὴν ἀγάπην. Ἀντὶ τῶν 10 ἐντολῶν ὁ Κύριος ἡμῶν ἔδωκε μίαν ἐντολήν τὴν ἀγάπην καὶ ὡς παράδειγμα ζωντανὸν τῆς ἀγάπης ἔδωκε τὸν ἑαυτόν Του καὶ προσεκάλεσε πάντας νὰ τὸν μιμηθῶν,

να γίνουν ὡς ἦτο αὐτός, νὰ τὸν ἔχουν εἰς τὴν καρδίαν τὸν ὡς ὁδηγὸν εἰς ὅλας τὰς ἐνεργείας τῶν.

Ἡ Καινὴ Διαθήκη εἶναι νέα συμφωνία, ἣτις δὲν ἔγινε μόνον μεταξὺ Ἰουδαίων καὶ Θεοῦ, ἀλλὰ μεταξὺ ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἄνθρωποι ὑπόσχονται νὰ γίνουν καὶ αὐτοὶ ἀγάπῃ ὡς ὁ Θεός, νὰ ὁμοιάσουν τὸν Χριστὸν, ὅστις ἦτο φανερωθεὶς Θεός, ὁ δὲ Θεὸς ὑπόσχεται νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν τῶν καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν. Ἡ Παναγία ἡ γεννήσασα τὸν Κύριον εἶναι ὄντως ἡ κιβωτὸς ἡ περιέχουσα ἀντὶ τῶν πλακῶν τοῦ νόμου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις εἶναι τὸ παράδειγμα τὸ ἰδεώδες, τὸ ὁποῖον ὀφείλουν νὰ ἀκολουθοῦν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εὐρίσκεται εἰς τὴν καρδίαν τῶν πιστῶν, οὕτως ὥστε οἱ πιστοὶ νὰ λέγουν «ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγὼ ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός». (Γαλ. β'. 20).

Η'. «Χαῖρε θεία στάμνε ἡ τὸ μάννα φέρουσα».

Ἐντὸς τῆς κιβωτοῦ τῆς Διαθήκης ὑπῆρχε καὶ μία στάμνα χρυσοῦ ἔχουσα μάννα, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐτρέφοντο οἱ Ἑβραῖοι ἐν τῇ ἐρήμῳ (ἐξ'. 16 τ'. 33). Ὅταν ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν κόσμον οἱ Ἰουδαῖοι ἐπερίμενον ἀπὸ αὐτὸν νὰ τοὺς δώσῃ μάννα ὡς ὁ Μωϋσῆς, ἵνα ἀποδειχθῇ ὅτι εἶναι ἀληθῶς ὁ Μεσσίας, ὁ περιμενόμενος βασιλεὺς, ἵνα σώσῃ τὸν λαόν του. Ὁ Κύριος ἡμῶν τοὺς λέγει τότε ὅτι καὶ αὐτὸς ἔχει ἄρτον νὰ τοὺς δώσῃ, ὅστις θὰ τοὺς δώσῃ ζωὴν ὅχι τὴν πρόσκαιρον, ὡς ἔδιδε τὸ μάννα, ἀλλὰ τὴν αἰώνιον. Ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι εἶπον «δὸς ἡμῖν τὸν ἄρτον τοῦτον» ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη «ὁ ἄρτος δὲ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβὰς ὁ ἄρτος τῆς ἀληθινῆς ζωῆς ἐγὼ εἰμι. Οἱ φαγόντες τὸ μάννα ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀπέθανον, ὁ τρώγων τὸν ἄρτον τοῦτον, ὃν ἐγὼ δίδω θὰ ζήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ὁ ἄρτος ὃν ἐγὼ δώσω εἶναι ἡ σὰρξ μου. Ὁ τρώγων μου τὴν σὰρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ. Ὡς ζῶ ἐγὼ, θὰ ζήσῃ καὶ ἐκεῖνος αἰωνίως».

Τὸν ἄρτον τοῦτον τῆς ζωῆς τρώγομεν ὅταν μεταλαμβάνωμεν. Ὁ ἄρτος εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ οἶνος εἶναι τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν μεταλαμβάνωμεν τρώγομεν τὴν σὰρκα τοῦ Χριστοῦ. Τρώγοντες δὲ τὴν σὰρκα τοῦ Χριστοῦ λαμβάνομεν τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, τὴν ζωὴν τοῦ Χριστοῦ, καὶ μετ' αὐτῆς τὴν αἰώνιον ζωὴν (Ἰωαν. στ'. 22-71). Διὰ τοῦτο ἡ Παναγία ὡς γεννήσασα τὸν Χριστόν, τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς εἶναι ἡ

στάμνα ἡ φέρουσα τὸ μάννα, τὸ ἀληθινὸν μάννα, τὸ δίδον ὅχι τὴν πρόσκαιρον ζωὴν ἀλλὰ τὴν αἰώνιον.

Θ'. «Χαῖρε ἔμψυχε τράπεζα, ἄρτον ζωῆς χωρήσασα. Χαῖρε τράπεζα βαστάζουσα εὐθηνίαν ἰλασμῶν».

Οἱ Ἑβραῖοι ἐν τῇ ἐρήμῳ εἶχον κινητὸν ναὸν μίαν σκηνήν. Αὕτη διηρεῖτο εἰς δύο μέρη, εἰς τὰ Ἅγια καὶ εἰς τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων. Τὰ ἐχώριζεν ἓν καταπέτασμα. Εἰς τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων ὑπῆρχεν ἡ κιβωτὸς τῆς Διαθήκης. Εἰς τὰ Ἅγια ὑπῆρχον ἡ τράπεζα τῆς προθέσεως, ἡ ἐπτάφωτος λυχνία καὶ τὸ χρυσοῦν θυμιατήριον. Εἰς τὴν τράπεζαν τῆς προθέσεως ἦσαν 12 ἄρτοι δῶρον ἕκαστος ἐκάστης φυλῆς ἁλλασσόμενοι κατὰ πᾶν Σάββατον.

Σήμερον ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ τὸ δῶρον τοῦ προσφέρομεν εἰς τὸν Θεὸν εἶναι ὁ Χριστός. Ὁ Κύριος ἡμῶν ἔλθων εἰς τὸν κόσμον ὡδήγησε τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν νέαν ζωὴν καὶ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ προσέφερεν ἑαυτὸν θυσίαν ἐξιλαστήριον εἰς τὸν Θεόν, δι' ἧς ὁ Θεὸς ἔδωκεν τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν εἰς τοὺς πιστεύοντας πρὸς τὸν Χριστόν καὶ ἀγομένους ἀπὸ τοῦ πνεύματος του. Τὴν τράπεζαν τῆς προθέσεως τὴν ἀντικατέστησε σήμερον ἡ πρόθεσις εἰς ἣν προθέτουσιν οἱ Χριστιανοὶ τὴν προσφορὰν εἰκονίζουσαν τὸν Χριστόν καὶ ἐν ἣ θυσιάζεται ὁ Χριστός. Δικαίως ἡ Παναγία ἡ γεννήσασα τὸν Χριστόν, ἡ κρατοῦσα τὸν Χριστόν τὸ ἱλαστήριον τοῦ κόσμου, εἶναι ἡ τράπεζα τῆς προθέσεως βαστάζουσα ὅχι τοὺς ἄρτους ἀλλὰ εὐθηνίαν (ἀφθονίαν) ἰλασμῶν γενομένων διὰ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ της.

Ι'. «Χαῖρε ἐπτάφωτε λυχνία».

Ἡ Παναγία εἶναι ἡ λυχνία ἡ μεταδώσασα τὸ φῶς τοῦ κόσμου τὸν Χριστόν.

ΙΑ'. «Χαῖρε χρυσοῦν θυμιατήριον»

Ἡ Παναγία εἶναι τὸ θυμιατήριον τὸ περιέχον τὸ θυμίαμα τὸ εὖοσμον, τὸν Χριστόν, ἐξ οὗ εὐωδίασεν ὁλος ὁ κόσμος.

**ΙΒ'. Χαῖρε μηλέα ἡ τέξασα τὸ εὖοσμον
μῆλον, τὸν Χριστὸν.»**

**ΙΓ'. «Χαῖρε ροδῇ ἡ βλαστήσασα ρόδον τὸ
ἀμάραντον, τὸν Χριστὸν»**

**ΙΔ'. Χαῖρε σκεῦος τὸ εἰσδέξάμενον μύ-
ρον τὸ πολύτιμον καὶ ἀκένωτον, τὸν
Χριστὸν.»**

**ΙΕ'. «Χαῖρε ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, χαῖρε
ἐξ ἧς ρέει μέλι καὶ γάλα».**

Οἱ Ἑβραῖοι μετὰ περιπλάνησιν 40 ἐτῶν εἰσῆλθον εἰς τὴν γῆν Χαναάν, τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας τῆς ὑποσχέσεως, ἣν ὑπεσχέθη ὁ Θεὸς εἰς τοὺς Πατριάρχας ὅτι θὰ τὴν ἐδιδεν εἰς τοὺς ἀπογόνους των. Ἡ γῆ Χαναάν χώρα εὐφορος ρέουσα μέλι καὶ γάλα, γῆ μελισσοτρόφος καὶ κτηνοτρόφος.

Ἡ Παναγία γεννήσασα τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν εἶναι ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας ρέουσα μέλι καὶ γάλα, δι' ὃν ἐγλύκανε καὶ ἔδρεψε ὁ υἱὸς Αὐτῆς τὰς ψυχὰς τῶν πιστευσάντων εἰς αὐτόν.

**ΙΣΤ'. «Χαῖρε, ὁ πόκος ὁ ἔνδρσο, ὃν Γε-
δεὼν προεθεάσατο»**

Οἱ Ἑβραῖοι κατέλαβον τὴν Χαναάν, ἀλλ' ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἠγωνίζοντο κατὰ τῶν Χανααίων, καὶ κατὰ τῶν γειτόνων λαῶν. Τότε ἀνεφάνησαν πολλοὶ ἥρωες ὀδηγοῦντες τὸν λαὸν εἰς τὸν ἀγῶνα. Τοιοῦτος ἥρωας ἦτο καὶ ὁ Γεδεὼν εἰς ἀπλοὺς γεωργός, ὅστις ἔλαβεν ἐντολὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Μαδιανίτας καὶ Ἀμαληκίτας. Προσεκάλεσεν ἀγωνιστὰς ἀπὸ ὅλας τὰς φυλὰς καὶ ὅταν ἡτοιμάσθῃ εἶπε πρὸς τὸν Κύριον. «Διὰ τὰ γνω-
ρίσω ἃν θὰ σώσῃς τὸν Ἰσραὴλ θὰ ἀφήσω εἰς τὸ ἀλάνιον πόκον (ποκάρι, μαλλι ἀκατέργαστον). Ἐὰν γίνῃ δρόσος μόνον ἐπὶ τὸν πόκον, ἐφ' ὅλην δὲ τὴν γῆν ξηρασία, τότε θὰ γνω-
ρίσω ὅτι θὰ σώσῃς τὸν Ἰσραὴλ ὡς ἐλάλησας». (Κριτῶν στ'. 36-38).

Τὸ πρῶτον σηκωθείς ἐπίσπε τὸν πόκον καὶ ἐξῆλθεν ὕδωρ ἐκ τῆς δρόσου, ἐνῶ εἰς τὴν γῆν ἦτο ξηρασία. Ὁ πόκος αὐτὸς εἶναι ἡ Παναγία. Ὡς ἡ δρόσος ἐπὶ τὸν πόκον, οὕτως κατέβη καὶ ὁ

Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ Λόγος ἐν τῇ γαστρὶ Αὐτῆς. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅστις κατήλθεν ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ ἐσαρκώθη ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἡ δρόσος, ἥτις ἐσβυσε τὴν φλόγα τῆς πολυθείας καὶ ὠδήγησε τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ ἐνὸς ἀληθινοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο ἡ Παναγία ἐξυμνεῖται ὡς ὁ ἔνδρσος πόκος, ἐξ οὗ ἡ δρόσος ἀπέσταξε, φλογμὸν πολυθείας ἡ λύσσα.

ΙΖ'. «Χαῖρε ὄρος Θεοβάδιστον»

Τὸ θεοβάδιστον ὄρος εἶναι τὸ ὄρος Σινᾶ, ὅπου ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὸν Μωϋσῆν τὸν νόμον. Ἡ Παναγία εἶναι τὸ ἅγιον ὄρος ἡ θεοβάδιστον, διότι ἔσχεν ἐν ἀγκάλαις τὸ Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ὅστις ἔδωκε τὸν νέον νόμον εἰς τὸν κόσμον.

**ΙΗ'. «Χαῖρε ὄρος Σιών χαῖρε ναέ θεο-
χώρητε»**

Οἱ Ἑβραῖοι, ἀφοῦ κατέλαβον τὴν Χαναάν καὶ ἀποκατεστάθησαν, ἠνώθησαν ὅλοι καὶ ἀπετέλεσαν ἓν βασίλειον. Πρῶτος βασιλεὺς ὑπῆρξεν ὁ Σαούλ, δεύτερος ὁ Δαβὶδ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα καὶ τρίτος ὁ υἱὸς του Σολομῶν. Ὁ Δαβὶδ ἔκαμε πρωτεύουσαν τὴν Ἱερουσαλὴμ. Ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως αὐτῆς ἐπὶ ὑψώματος, ὅπερ ὀνομάζετο Σιών ἔφερεν ὁ Δαβὶδ καὶ ἐτοποθέτησε τὴν κιβωτὸν τῆς Διαθήκης. Ἐκεῖ εἰς τὴν Σιών ἔκτισεν ὁ Σολομῶν ναὸν μεγαλοπρεπῆ κατὰ τὸ σχέδιον τῆς σκηνῆς τῆς ἐρήμου καὶ ἐτοποθέτησεν εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων τὴν κιβωτὸν. Ἐκεῖ εἰς τὴν Σιών, ἐκεῖ εἰς τὸν ναὸν κατῴκει ὁ Ἰαβέ. Οὕτως ὀνόμαζον οἱ Ἑβραῖοι τὸν Θεόν.

Ἀφῆκεν ὁ Ἰαβέ τὸ Σινᾶ καὶ «ἐξελέξατο τὴν Σιών καὶ ἡρετίσατο (ἐνῆρσεν) αὐτὴν εἰς κατοικίαν ἑαυτῶ» (Ψαλμὸς ρλα'. 14). Ἡ Παναγία, ἐν ἣ κατώκησεν ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, δικαίως ὀνομάζεται Σιών καὶ θεοχώρητος ναός.

ΙΘ'. «Χαῖρε, ράβδε ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί».

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σολομῶντος οἱ Ἑβραῖοι διηρέθησαν εἰς δύο βασίλεια, τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ μὲ πρωτεύουσαν τὴν Σαμάρειαν καὶ τὸ βασίλειον τοῦ Ἰούδα μὲ πρωτεύουσαν τὴν Ἱερουσαλὴμ. Εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ παρουσιάσθη ὁ προ-

φήτης Ἡσαΐας. Αὐτὸς δὲν ἦτο εὐχαριστημένος ἐκ τῶν βασιλέων τοῦ Ἰουδα καὶ προεφήτευσεν ὅτι ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαὶ τοῦ πατρὸς τοῦ Δαβὶδ θὰ ἐξέλθῃ ράβδος δηλ. κλάδος καὶ ἔξ αὐτοῦ ἄνθος βασιλεὺς μέγας. Αὐτὸς θὰ ἔχῃ πνεῦμα Θεοῦ, πνεῦμα σοφίας καὶ συνέσεως, πνεῦμα βουλῆς καὶ ἰσχύος, πνεῦμα γνώσεως καὶ εὐσεβείας, θὰ φορῇ ζώνην τὴν δικαιοσύνην καὶ θώρακα τὴν ἀλήθειαν. (Ἠσ. ια'. 1-10).

Ὁ Μέγας αὐτὸς βασιλεὺς εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ διὰ τοῦτο ἡ Παναγία ἡ καταγομένη ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἰεσσαὶ ὀνομάζεται ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαὶ ἡ ἐξανθήσασα ἄνθος τὸ ἀμάραντον Ἰησοῦν τὸν Χριστὸν δηλ. τὸν βασιλέα.

Κ'. «Χαῖρε, ὄρος κατάσκιον»

Οἱ Ἰουδαῖοι κατεπιέζοντο ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς των. Τότε ὁ προφήτης Ἀββακοὺμ κηρύττει ὅτι ὁ Ἰαβὲ ὡς ἐκ τοῦ ὄρους Σινᾶ ἐβοήθησε τοὺς Ἰουδαίους νὰ διαβούν τὴν Ἐρυθρὰν καὶ σωθοῦν ἀπὸ τὸν Φαραώ, τοιουτοτρόπως πάλιν θὰ ἔλθῃ ἔκ Θαιμὰν καὶ ἐκ τοῦ κατασπίου ὄρους». Θαιμὰν χώρα τῶν Ἐδωμιτῶν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σινᾶ, τὸ κατάσκιον ὄρος τὸ Σινᾶ. (Αββ. γ'. 3).

Διὰ τοῦτο ἡ Παναγία, ὅταν ἦλθεν ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ ὁ σώσας ἡμᾶς ὄχι ἀπὸ τὸν Φαραώ, ὄχι ἀπὸ τὸν Ναβουχοδονόσορα τὸν βασιλέα τῶν Βαβυλωνίων, ἀλλ' ἀπὸ τὸν Διάβολον, τὴν ἀμαρτίαν ὀνομάσθη τὸ κατάσκιον ὄρος, ἔξ οὗ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ὁ Θεὸς σώζων τὸν κόσμον.

ΚΑ'. «Χαῖρε, πύλη ἡ κεκλεισμένη ἡ κατ' ἀνατολὰς τοῦ ναοῦ»

Ὡς ὁ προφήτης Ἀμὼς εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ οὕτω καὶ ὁ Ἱερεμίας εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἰουδα ἐκήρυττον ὅτι τὰ βασίλεια θὰ καταλυθοῦν, διότι δὲν ἐπικρατεῖ ἡ δικαιοσύνη. Τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ κατελύθη ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων τῷ 722 π. χ. Τὸ βασίλειον τοῦ Ἰουδα κατελύθη ὑπὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων τῷ 587 π. χ. Ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος ἐκάη, τὰ παλάτια ἐκάησαν, τὰ τεῖχη ἐκημνίσθησαν. Οἱ καλύτεροι Ἰουδαῖοι ἐφέρθησαν αἰχμάλωτοι εἰς τὴν Βαβυλῶνα. Ἐκεῖ ἔζη εἰς προφήτης Ἰεζεκιήλ. Αὐτὸς παρηγόρει τὸν λαὸν προλέγων ὅτι πάλιν θὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα των. Τόσον δὲ ἦτο βέβαιος περὶ τούτου ὥστε ἔγραψε καὶ βί-

βλίον εἰς ὃ δίδει ὁδηγίαν πῶς νὰ κρίσουν τὸν ναὸν ὅταν ἐπιστρέψουν εἰς Ἱερουσαλήμ.

Κατ' αὐτὸν ὁ Ἰαβὲ ἐγκατέλειπε τὴν Ἱερουσαλήμ, ἔφυγεν ἐκ τοῦ ναοῦ καὶ διὰ τοῦτο κατεστράφη ὁ ναὸς. Ἀλλ' ὁ Ἰαβὲ θὰ ἐλεήσῃ τὸν λαὸν του καὶ θὰ τὸν σώσῃ καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸν ναὸν πάλιν τὸν νέον. Θὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸν διὰ τῆς Πύλης τῆς βλεπούσης πρὸς Ἀνατολὰς. Δι' αὐτό, γράφει ὁ Ἰεζεκιήλ, μετὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν ναὸν πρέπει νὰ μείνῃ ἡ πύλη ἐκείνη κεκλεισμένη. (Ἰεζ. μδ'. 1-3). Ἡ Παναγία εἶναι αὕτη ἡ πύλη ἡ κεκλεισμένη. Διὰ τῆς Παναγίας διήλθεν ὁ Θεὸς καὶ λαβὼν σάρκα, ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἔσωσεν αὐτόν. Ἡ Παναγία ἐγέννησε μόνον ἓνα Υἱὸν τὸν Κύριον ἡμῶν. Οὐδεὶς ἄλλος διήλθε δι' αὐτῆς. Ἡ Παναγία Παρθένος ἔτεκε καὶ Παρθένος ἔμεινε.

ΚΒ'. «Χαῖρε ὄρος τὸ ἀλατόμητον»

Οἱ κάτοικοι τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰσραὴλ οἱ ἀπαχθέντες αἰχμάλωτοι ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων εἰς τὴν Νινευί δὲν ἐπέστρεψαν, διότι ἐκεῖ ἔχασαν τὴν πίστιν των εἰς τὸν Ἰαβὲ. Ἐλάβον τὴν θρησκείαν τῶν Ἀσσυρίων. Οἱ αἰχμάλωτοι ὅμως τῆς Βαβυλῶνος ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ ἔκτισαν τὸν ναὸν καὶ τὰ τεῖχη αὐτῆς. Τοὺς ἔδωκε τὴν ἄδειαν ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας Κύρος, ὅταν ὑπέταξε τὴν Βαβυλῶνα. Ἐμειναν ὅμως οἱ Ἰουδαῖοι ὑποτεταγμένοι εἰς τοὺς Πέρσας. Ὅταν τοὺς Πέρσας τοὺς ὑπέταξεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος τότε οἱ Ἰουδαῖοι ὑπετάχθησαν εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ὅταν ἀπέθανεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος τὸ βασίλειόν του τὸ ἀπέραντον διηρέθη εἰς τρία βασίλεια. Οἱ Ἰουδαῖοι ὑπετάχθησαν εἰς τὸ βασίλειον τῆς Ἀντιοχείας. Ὅταν ὁ βασιλεὺς αὐτοῦ Ἀντίοχος ἐζήτησε νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τοὺς Ἰουδαίους τὴν θρησκείαν τῶν Ἑλλήνων καὶ ἔστησε τὸ ἀγαλμα τοῦ Διὸς εἰς τὸ θυσιαστήριον (τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως) οἱ Ἰουδαῖοι ἐπανεστάτησαν καὶ ἀφοῦ ἠγωνίσθησαν ἐπὶ 3 1/2 ἔτη, ἔλαβον τὴν ἀνεξαρτησίαν των (167-164 π. Χ.). Οἱ Ἰουδαῖοι ἐχάρησαν καὶ ἐπίστευσαν ὅτι ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ ἰδρυνθῇ τὸ βασίλειον τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον εἶδεν ἐν ὄνειρῳ ὁ Ναβουχοδονόσορ. (Δαν. κεφ. Β').

Εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἔζη ὁ Δανιὴλ ὡς αὐλικὸς εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Ναβουχοδονόσορος. Ὁ Ναβουχοδονόσορ εἶδεν ὄνειρον τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐξηγήσουν οἱ μάγοι, οἱ σοφοὶ τῆς Βαβυλῶνος. Τὸ ἐξήγησεν ὁ Δανιὴλ. Ὁ Ναβουχοδονόσορ εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του ἐν ἀγαλμα, τοῦ ὁποῖου ἡ κεφαλὴ ἦτο

ἐκ χειρὸς τοῦ στήθους καὶ αἱ χεῖρες ἐξ ἀργύρου, ἡ κοιλία καὶ οἱ μηροὶ ἐκ χαλκοῦ, καὶ αἱ κνήμαι σιδηραί. Αἶφνης ἀπὸ ἐν ὄρος ἀπεκόπη λίθος ἄνευ χειρὸς καὶ ἐκτύπησε τὴν εἰκόνα καὶ τὴν μετέβαλε εἰς κονιορτόν. Ὁ δὲ λίθος ὁ κτυπήσας τὴν εἰκόνα ἐγένετο ὄρος μέγα καὶ ἐγένετο πᾶσαν τὴν γῆν.

Ἡ ἐξηγήσις τοῦ ὀνείρου εἶναι ὅτι τὰ βασίλεια τοῦ κόσμου τὰ ὁποῖα παριστάνονται μὲ μέταλλα, θὰ τὰ διαδεχθῇ βασιλεῖον μικρόν καὶ εὐτελὲς παριστανόμενον μὲ λίθον, ἀλλ' αὐτὸ θὰ γίνῃ μέγα καὶ θὰ κυριεύσῃ ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ βασιλεία αὕτη εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἣν ἐσύστησεν ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον ὁ Χριστός. Ἀποτελεῖται ἀπὸ ὅλους τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτὸν καὶ ζῶντας τὴν ζωὴν αὐτοῦ.

Διὰ τοῦτο δικαίως ἡ Θεοτόκος ἡ γεννήσασα τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις ἔφερε τὴν βασιλείαν ταύτην εἰς τὸν κόσμον ὠνομάσθη τὸ ἀλατόμητον ὄρος, ἐξ οὗ ἐτμήθη ἡ πέτρα, ὁ Χριστός. Εἶναι ἀλατόμητον τὸ ὄρος, διότι ἦτο ἡ Θεοτόκος παρθένος. Παρθένος ἐγέννησε καὶ παρθένος ἔμεινεν.

